

ΑΛΛΑΞΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ. ΑΛΛΑΞΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

activated

Τόμος 20 • Τεύχος 2

ΟΛΗ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΑΦΩΝΕΙ

Ένα γράμμα αγάπης
από τον Θεό

Τηλεμεταφορά – ή αλλαγή σκεπτικού

Ο Θεός είναι παντού

Μοναξιά και νοσταλγία;

Παρέα με τον Ιησού!

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μόνο ο Θεός γνωρίζει γιατί τοποθέτησε τόσα πολλά απ' τα πιο πολύτιμα εμπορεύματα σε μέρη τόσο δύσκολο να ανευρεθούν. Αν ήταν για να δοκιμάσει τη θέλησή μας – να δει μέχρι ποιο σημείο ήμασταν πρόθυμοι να φθάσουμε και τι τίμημα ήμασταν πρόθυμοι να πληρώσουμε – λοιπόν, τα κατάφερε.

Είτε πρόκειται για την ανακάλυψη του πετρελαίου κάτω απ' τις ερήμους της Μέσης Ανατολής ή τον Αρκτικό Κύκλο ή την κατάβαση μέσα σε σκοτεινά και παγωμένα ορυχεία για την εξόρυξη χρυσού, διαμαντιών και άλλων πολύτιμων λίθων και μετάλλων, οι πιο αποφασισμένοι από εμάς αψηφούν μερικές απ' τις πιο δύσκολες συνθήκες και διακινδυνεύουν ακόμα και τη ζωή τους και την ακεραιότητά τους για να βρουν την πηγή τους και να πλουτίσουν.

Όμως μετά τι γίνεται; Τα εγκόσμια πλούτη ούτε διαρκούν, ούτε προσφέρουν ευτυχία που να διαρκεί. «Τι ωφελείται ο άνθρωπος, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο, ζημιωθεί όμως την ψυχή του;»¹ ρώτησε ο Ιησούς.

Ευτυχώς για μας, ο Θεός έκανε το πολυτιμότερο και πιο ανεκτίμητο πράγμα στη ζωή – εκείνο που μπορεί πραγματικά να ικανοποιήσει και να διαρκέσει αιώνια – εύκολα προσιτό στον καθένα μας και φυσικά εδώ, αναφέρομαι στην αγάπη Του.

Ένα από τα πιο γνωστά και αγαπημένα εδάφια της Βίβλου που περιγράφει την αγάπη του Θεού είναι: «Επειδή, τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του τον μονογενή, για να μη χαθεί ο καθένας ο οποίος πιστεύει σ' αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή».² Διακαής επιθυμία Του είναι να βρεθούμε εμείς μαζί Του στην αιώνια επουράνια κατοικία Του και αυτό το έκανε μια δυνατότητα με το να πληρώσει το τίμημα για τις αμαρτίες μας. Ο Θεός είναι η καθεαυτού ουσία της αγάπης³ – η αστείρευτη πηγή απ' όπου ξεχύνεται η αγάπη σε όλες τις άλλες της μορφές.

Αν δεν έχετε μάθει ακόμα για το πώς να αντλείτε πόρους απ' αυτήν την αστείρευτη δεξαμενή της αγάπης του Θεού, αυτό το τεύχος του *Activated* μπορεί να αλλάξει την ζωή σας!

Samuel Keating
Αρχισυντάκτης

Για περισσότερες πληροφορίες για το *Activated*, επισκεφτείτε μας στον ιστότοπό μας ή γράψτε μας.

<http://activated-europe.com>

Activated Hellas

Email: hellas@activated-europe.com

Activated Europe

Bramingham Pk. Business Ctr.

Enterprise Way

Luton, Beds. LU3 4BU, United

Kingdom

+44 (0) 845 838 1384

Email: activatedEurope@activated.org

Activated Ministries

P.O. Box 462805

Escondido, CA 92046-2805, USA

Toll-free: 1-877-862-3228

Email: info@actmin.org

www.activatedonline.com

ΕΚΔΟΤΗΣ

Samuel Keating

ΣΧΕΔΙΟ

Gentian Suçi

© 2019 Activated. All Rights Reserved
Τα εδάφια που χρησιμοποιούνται είναι προσαρμοσμένα κυρίως από την μετάφραση της Βίβλου στη δημοτική του Σπύρου Φίλου.

A-GR-MG-AM-217-X

1. Ματθαίου 16:26
2. Ιωάννης 3:16
3. βλ. Ιωάννης Α' 4:8

ΤΗΛΕΜΕΤΑΦΟΡΑ – Ή ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΕΠΤΙΚΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ CHRIS MIZRANY

ΠΡΙΝ ΜΕΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ, μια φίλη μου κι εγώ πήραμε το νυχτερινό λεωφορείο για να πάμε σε μια άλλη περιοχή της Νότιας Αφρικής. Στοιβάξαμε τις τσάντες μας, βάλουμε τα ακουστικά μας και ετοιμαστήκαμε για ατελειώτες ώρες από ένα άβολο ταξίδι. Πριν ξεκινήσουμε, θυμάμαι που σκεφτόμουν μέσα μου, *μακάρι να υπήρχε τρόπος τηλεμεταφοράς, ώστε να μην χρειάζεται να ξοδεύουμε όλες αυτές τις ώρες για να πάμε κάπου*. Λίγο υποψιαζόμουν το τι επέκειτο.

Στα μέσα του ταξιδιού, λίγο μετά τις 2 τα μεσάνυχτα, το λεωφορείο χάλασε και ο οδηγός ανακοίνωσε ότι το ταξίδι μας σταματούσε για λίγο εκεί και άγνωστο για «πόσο». Θα έρχονταν μηχανικοί να το φτιάξουν, αλλά *πότε ακριβώς δεν ήταν σίγουρο*, καθώς βρισκόμασταν στη μέση του πουθενά.

Μερικοί από εμάς αποφασίσαμε να βγούμε έξω απ' το λεωφορείο και να καθίσουμε κάπου, να ξεμουδιάσουμε λίγο και να αναπνεύσουμε το νυχτερινό δροσερό αεράκι. Ήμουν πάρα πολύ απογοητευμένος και ίσως και λίγο

εκνευρισμένος που ο Θεός είχε επιτρέψει να συμβεί κάτι τέτοιο. Πήγαίνα πέρα-δώθε μέσα στο σκοτάδι, νιώθοντας οίκτο για τον εαυτό μου.

Τότε άκουσα κάποιον απ' τους επιβάτες να τραγουδά μια απαλή μελωδία. Είχε όμορφο ρυθμό και ήταν ξεκάθαρη και χαρωπή. Μετά άλλος ένας επιβάτης άρχισε να τον συνοδεύει στο τραγούδι και μετά και άλλος ένας και άλλος ένας. Σε λίγη μόνο ώρα, πολλοί από εμάς τραγουδούσαμε κι εμείς και όλες μας οι στενάχωρες σκέψεις απρόσμενα παρσύρονταν απ' αυτήν την μελωδία της συντροφικότητας και ενός τραγουδιού γεμάτο ευχαριστία.

Η φίλη μου άγγιξε το χέρι μου και είπε, «Κοίτα πάνω ψηλά!» δείχνοντάς μου προς τον ουρανό. Τι καταπληκτική θέα ήταν εκείνη – ένας αμέτρητος αριθμός από αστέρια κάλυπτε τον ουρανό που λαμπύριζαν γαλήνια και ζωηρά χωρίς να χρειάζεται να ανταγωνιστούν τα φώτα της πόλης, λες και μας έλεγαν, *Όλα θα πάνε καλά*. Καθώς ήμασταν εκεί παρατηρώντας το θέαμα και τραγουδώντας συγχρόνως, ένοιωθα

μετανιωμένος για τη γκρίνια μου πριν και θυμήθηκα ένα γνωμικό που είχα διαβάσει κάποτε: «Δύο άνθρωποι κοιτάνε απ' της φυλακής τη σιδεριά, ο ένας βλέπει τα λασπόνερα και ο άλλος την ξαστεριά». Και εκεί αντιλήφθηκα ότι δεν χρειαζόταν τηλεμεταφορά. Αποφάσισα να γευτώ τις στιγμές – τόσο τις καλές όσο και τις πιο ατυχείς – γεμάτος ευγνωμοσύνη για το ότι είχα και την ευκαιρία να βιώσω κάποιες απλές χαρές της ζωής. Με ένα τραγούδι σωτηρίας στην καρδιά μου και τις αναλαμπές από τις γύρω ευλογίες, μπορώ να αντιμετωπίσω την κάθε μου μέρα γεμάτος αισιοδοξία.

Και ναι, το λεωφορείο επισκευάστηκε κι εμείς συνεχίσαμε το ταξίδι μας, αυτό όμως που έχει σημασία είναι ότι εγώ δεν ήμουν πια ο ίδιος. Εκείνη την έναστρο νυχτιά στη μέση του πουθενά, ξαναθυμήθηκα ότι ο Κύριός μου βρίσκεται παντού.

Ο CHRIS MIZRANY ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ ΙΣΤΟΤΟΠΟΥΣ, ΕΙΝΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΣΤΟ ΚΕΪΠΤΑΟΥΝ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΑΦΡΙΚΗΣ. ■

Κάνοντας περίπατο σε ένα παρκινγκ

ΑΠΟ ΤΗΝ MARIA FONTAINE

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ ΕΝΑ ΠΑΡΚΙΝΓΚ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙ ΣΕ ΕΝΑ ΑΡΚΕΤΑ ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΙ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ; Αναφέρομαι σε αυτό που βίωσα, ενώ περπατούσα κάνοντας κύκλους σε ένα παρκινγκ και προσευχόμουν συγχρόνως.

Καθημερινά χρειαζόμουν λίγη γυμναστική και είχα μόνο δύο επιλογές: Είτε να πάω σε ένα γυμναστήριο με κλιματισμό ή να περπατήσω κάπου έξω μες τη ζέστη. Μια και αρρωσταίνω εύκολα, προτιμώ να περπατώ κάπου έξω και ας κάνει ζέστη. Εντούτοις, ανακάλυψα πως ακόμα και για μένα, υπήρχε ένα όριο για το πόση ζέστη μπορούσα να αντέξω. Γι' αυτό μια και ήταν η πιο ζεστή εποχή της χρονιάς, έπρεπε να περιμένω μέχρι να δροσίσει – κάτι που συνέβαινε κοντά στα μεσάνυχτα.

Πήγαινα σε εκείνο το παρκινγκ, όταν όλα ήταν ήσυχα και σχεδόν ο καθένας είχε πάει για ύπνο. Καθώς ήταν αργά και δεν γνώριζα καλά την περιοχή,

παρέμενα εντός του παρκινγκ επειδή υπήρχε άπλετος φωτισμός συν το γεγονός ότι υπήρχε και ένας φύλακας εκεί. Χρειαζόμουν πέντε λεπτά για να κάνω έναν πλήρη γύρο μέσα στο παρκινγκ, γι' αυτό έκανα τον γύρο αυτό αρκετές φορές ώστε να περπατήσω αρκετά.

Ο ευγενικός φύλακας που βρισκόταν εκεί, με διαβεβαίωσε ότι εκεί ήμουν ασφαλής. Ο ίδιος ήταν σαν μια ορατή υπενθύμιση της παρουσίας του Θεού ο Οποίος βρίσκεται πάντα κοντά μας και μας συντροφεύει. Χαλάρωνα ενώ απολάμβανα τον περίπατό μου, γνωρίζοντας ότι τόσο ο φύλακας όσο και ο Θεός και οι αγγελοί Του είχαν βάρδια εκεί.

Πίσω στην αρχική μου σκέψη: Γιατί ήταν ρομαντικό το παρκινγκ αυτό; Ήταν ο προσωπικός μου χρόνος συνομιλίας με τον Ιησού ενώ περπατούσα, με Εκείνον που γνωρίζει την καρδιά μου καλύτερα απ' ό,τι γνωρίζω εγώ τον εαυτό μου. Όλα ήταν γαλήνια, δεν υπήρχαν περισπασμοί και την

περισσότερη ώρα δεν υπήρχε κάτι να αποσπάσει την προσοχή μου εκτός απ' το φεγγάρι, το οποίο εμπλούτιζε την εμπειρία.

Λοιπόν, μερικές φορές υπήρχε κι ένα μικρό κουνελάκι, το οποίο κάθε φορά που περνούσα με κοιτούσε. Δεν έδειχνε να φοβάται – απλά ήταν περιεργό και βρισκόταν εκεί μέχρι που έφευγα εγώ.

Εδώ πρέπει να ομολογήσω πως δεν μου αρέσει και τόσο να βλέπω τα αυτοκίνητα. Απ' την άλλη όμως, τα αυτοκίνητα μου έδιναν κάτι για να ευχαριστήσω τον Ιησού καθώς περπατούσαμε μαζί, για όλες τις ανέσεις και διευκολύνσεις χωρίς τις οποίες η σύγχρονη ζωή δεν θα υφίστατο.

Τα άχαρα αυτοκίνητα δεν ταίριαζαν καθόλου στη φυσική ομορφιά των δένδρων που μεγάλωναν εκεί δίπλα στον τοίχο που περιέφραζε το παρκινγκ. Τα φώτα ασφαλείας του παρκινγκ έπεφταν πάνω στα φύλλα των δένδρων, δίνοντάς τους μια κάπως φτερωτή και δαντελένια εμφάνιση και συγχρόνως μια απαλή, χρυσαφένια απόχρωση. Το

αποτέλεσμα από τον φωτισμό καθώς περνούσε μέσα απ' τα δένδρα ήταν αιθέριο, σχεδόν μαγικό. Η αντίθεση ανάμεσα στο σκοτάδι και το χρυσαφί φως προξενούσε ένα μοναδικό αποτέλεσμα που μπορούσε να το εκτιμήσει κάποιος μόνο τη νύχτα.

Στη διάρκεια της ημέρας όλα μπορούν να δείχνουν κάπως σκληρά και ψυχρά, πραγματιστικά και χρηστικά, όταν όμως αναμειχθεί το βαθύ σκοτάδι της νύκτας με τον απαλό φωτισμό, τότε όλα αλλάζουν. Ο συνδυασμός φαίνεται να υπερτονίζει την ομορφιά που υφίσταται εκεί ήδη. Δεν σημαίνει ότι τα ψεγάδια εξαφανίζονται, επειδή συνεχίζουν να υφίστανται και θα εμφανιστούν ξανά με την ανατολή του ηλίου, όμως η καλοδεχούμενη σκοτεινιά τα καλύπτει τόσο όσο χρειάζεται για να βοηθήσει εμάς να εκτιμήσουμε εκείνα τα σημεία ομορφιάς τα οποία ίσως να μην παρατηρήσουμε στη διάρκεια της ημέρας. Κατά κάποιον τρόπο έτσι είναι και η αγάπη του Θεού. Μου ήταν μια απεικόνιση για το πώς ο

Ιησούς παρατηρεί την ομορφιά μέσα μας και επιλέγει να παραβλέπει τις ατέλειές μας.

Ένα βράδυ είχα ακούσει ένα πουλάκι να κελαηδά εκεί. Δεν το ξανάκουσα. Έδωσε ένα τόσο όμορφο κονσέρτο με διαφορετικά τραγούδια – ένα πολύτιμο δώρο που ήθελε ο Κύριος να απολαύσω, επειδή Αυτός πάντα νοιάζεται και μας φροντίζει.

Όταν κάνω τον περίπατό μου σε εκείνο το παρκινγκ το βράδυ, πάντα έχω μαζί μου ένα MP3 player με όλων των ειδών τα ενδιαφέροντα πράγματα για να ακούσω, όμως σπάνια το χρησιμοποιώ, επειδή εκεί έχω τον «χρόνο μου με τον Ιησού» και νοιώθω την αγάπη Του.

Αυτός κι εγώ συζητάμε για πολλά πράγματα. Μου υπενθυμίζει για την ομορφιά που μπορεί να βρει κάποιος ακόμα και στα παρκινγκ όταν Αυτός βρίσκεται εκεί. Με διαβεβαίωσε πως σε οποιοσδήποτε συνθήκες και αν βρεθούμε, μαζί Του μπορούμε να τις μετατρέψουμε σε κάτι υπέροχο.

ΜΕΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟ

Από τον C. Austin Miles

Ήλθα στον κήπο μόνος
Ενώ η πάχνη ήταν ακόμα πάνω στα
ρόδα
Και η φωνή που ακούω με τ' αυτιά
μου
Μου λέει ότι είναι ο γιος του Θεού.

Και περπατά μαζί μου και συνομιλεί
μαζί μου
Και μου λέει ότι ανήκω σ' Αυτόν
Και η χαρά που μοιραζόμαστε ενώ
είμαστε εκεί
Κανείς άλλος δεν μπορεί να
αντιληφθεί.

Μιλάει και ο ήχος της φωνής Του
είναι τόσο γλυκύς
Που τα πουλιά παύουν να
τραγουδούν
Και η μελωδία που μου έδωσε Αυτός
Μεσ την καρδιά μου αντηχεί.

Και περπατά μαζί μου και συνομιλεί
μαζί μου
Και μου λέει ότι ανήκω σ' Αυτόν
Και η χαρά που μοιραζόμαστε ενώ
είμαστε εκεί
Κανείς άλλος δεν μπορεί να
αντιληφθεί. ■

Η ΜΑΡΙΑ FONTAINE ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ
ΤΗΣ, Ο PETER AMSTERDAM ΕΙΝΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΜΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΠΙΣΤΗΣ. ■

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ – Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ DINA ELLENS

ΝΟΜΙΖΑ ΠΩΣ ΕΙΧΑ ΤΟ ΚΑΘΕΤΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ ΥΠΟ ΕΛΕΓΧΟ.

Είχα έναν στοργικό σύζυγο, τέσσερα υπέροχα παιδιά και μια ζωή γεμάτη εκπλήρωση, καθώς εργαζόμουν σαν εθελόντρια ανθρωπιστικής βοήθειας. Είχαμε μετακομίσει στην Ινδονησία, για να βοηθήσουμε σε ένα άσυλο του Διεθνούς Συμβουλίου για την Κοινωνική Πρόνοια και πραγματικά, οι εμπειρίες μας εκεί ήταν υπέροχες.

Εντούτοις, μετά τη γέννα του πέμπτου παιδιού μου, τα πράγματα πήραν άλλη τροπή. Άρχισα να έχω εφιάλτες και έπεσα σε κατάθλιψη, πράγματα τα οποία επισκίασαν κάθε τομέα της ζωής μου, συν το ότι διαλύθηκε και ο γάμος μου.

Εκείνο τον καιρό, έγινα φίλη με μερικές άλλες επίσης αλλοδαπές μητέρες. Είχαν Χριστιανικά πιστεύω και όχι μόνο άνοιξαν το σπίτι τους και τη ζωή τους σε μένα, αλλά προσευχήθηκαν επίσης για μένα και μου υπέδειξαν να μελετήσω το Λόγο του Θεού.

Με δική τους ενθάρρυνση, άρχισα να βρίσκω τις απαντήσεις μου στη Βίβλο. Καθώς τη διάβαζα μια μέρα, τα

παρακάτω λόγια στο βιβλίο του Ησαΐα κεφάλαιο 54 με έκαναν να δακρυσώ:

«Μη φοβάσαι, επειδή, δεν θα καταισχυνηθείς· μη ντρέπεσαι, επειδή δεν θα ντροπιαστείς· για τον λόγο ότι, θα λησμονήσεις τη ντροπή της νιότης σου, και δεν θα θυμηθείς πλέον το όνειδος της χηρείας σου. Επειδή, ο άνδρας σου είναι ο Ποιητής σου και ο Λυτρωτής σου. Οι γιοι σου θα είναι διδακτοί από τον Κύριο, και η ειρήνη των γιων σου θα είναι μεγάλη».¹

Αν και αυτό το κείμενο είχε γραφτεί χιλιάδες χρόνια πριν, κατά κάποιο τρόπο ένοιωσα ότι ο Θεός μιλούσε σε μένα προσωπικά. Δεν καταλάβαινα πλήρως όλα τα εδάφια, όμως καθώς τα διάβαζα ξανά και ξανά, ένοιωθα παρηγορία.

Εκείνο το συμβάν μετατράπηκε σε σημείο καμπή στη ζωή μου. Λίγο αργότερα, τα άσχημα όνειρα σταμάτησαν εντελώς και για πρώτη φορά μετά από μήνες, μπορούσα να κοιμηθώ ξανά γαλήνια. Οι μέρες μου έγιναν πιο χαρούμενες και οι προσδοκίες μου πιο αισιόδοξες. Συνέχισα να ζω στην Νοτιοανατολική Ασία, όπου μεγάλωσα τα πέντε μου παιδιά, τα οποία τώρα

είναι όλα τους ενήλικα και παντρεμένα και έχουν ευλογήσει τη ζωή μου με δεκατέσσερα εγγόνια.

Ενώ θυμάμαι την εποχή εκείνη, αντιλαμβάνομαι σε τι βαθμό εκπλήρωσε ο Θεός εκείνες τις υποσχέσεις. Πήρε τη διαλυμένη μου ζωή και την ανοικοδόμησε ξανά απ' την αρχή.

Η DINA ELLENS ΗΤΑΝ ΔΑΣΚΑΛΑ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΣΙΑ ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ 25 ΧΡΟΝΙΑ. ΑΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ, ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΕΝΕΡΓΗ ΣΕ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΑΡΘΡΩΝ. ■

Όλες σας τις έγνοιες και φροντίδες δώστε τες στον Θεό, επειδή Αυτός φροντίζει για σας. — Πέτρου Α' 5:7

Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, στηριχτείτε στη διαβεβαίωση ότι ο Θεός σας αγαπά και ότι Αυτός πάντα σας συμβουλεύει και έχει ένα μονοπάτι όπου μπορείτε να βαδίσετε και να βρείτε τη λύση σε κάθε σας πρόβλημα – και θα βιώσετε εκείνο που πιστεύετε. Ο Θεός ποτέ δεν απογοητεύει κάποιον που θέτει την εμπιστοσύνη του σε Αυτόν. — Basilea Schlink (1904–2001)

1. Ησαΐας 54:4-5,13

Μοναξιά και νοσταλγία;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΑ ΝΑΤΑΛΙΥΑ Α. ΓΟΒΟΥΡΚΗΑ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΣΤΟ ΣΑΡΑΓΕΒΟ.

Κατά κάποιον τρόπο πάντα είχα την επιθυμία να επιστρέψω εδώ, στη χώρα που υπέφερε τόσο πολύ στο πρόσφατο παρελθόν. Πάμπολλες αναμνήσεις πλημμυρίζουν τον νου μου. Έφερνα τους δύο μου γιους εδώ να παίζουν όταν ήταν παιδιά και να κάνουν ρόλερ μπλέιντ. Έτρεχαν, έπαιζαν και φώναζαν δυνατά με τα άλλα παιδιά. Τα πρόσεχα, μερικές φορές ανησυχούσα, ενώ πάντα προσευχόμουν για την ασφάλειά τους και καμιά φορά τα βοηθούσα σε κάποιο παιχνίδι τους με τα άλλα παιδιά, όπου εγώ έκανα τον διαιτητή.

Πάει τόσοσ καιρός...

Μεγάλωσαν τόσο γρήγορα...

Αφιέρωσα πολύ χρόνο στα παιδιά μου, κάναμε σχολείο στο σπίτι, τα έπαιρνα μαζί μου στα περισσότερα ταξίδια μου, τα συμπεριλάμβανα στην εθελοντική μου εργασία, τα έμαθα να καθαρίζουν και να μαγειρεύουν, τα πήγα εκδρομές και τόσα πολλά άλλα. Απλά ήταν μαζί μου όπου και αν πήγαινα εγώ. Μια και ήμουν μόνη χωρίς σύζυγο, αντιμετώπιζα κι εγώ τα προβλήματά μου και τις προκλήσεις μου, όμως μου άρεσε τόσο πολύ το να

είμαι μητέρα.

Τώρα που μεγάλωσαν και έφυγαν και εγώ έμεινα μονάχη, αποφάσισα να ασχοληθώ ξανά σε εθελοντική εργασία πηγαίνοντας να βοηθήσω σε ένα Χριστιανικό εγχείρημα στο Μποχόλ των Φιλιππίνων.

Το Μποχόλ έδειχνε σαν παράδεισος. Ο ωκεανός με τις απaráμιλλες μπλε αποχρώσεις: Βαθύ γαλάζιο, κυανό, τουρκουάζ, μωρουδίστικο γαλάζιο, λουλακί, σταχτί γαλάζιο και τόσα άλλα. Το κάθε ηλιοβασίλεμα εκεί ήταν ένας εκπληκτικός συνδυασμός από χρώματα: Ζωηρό κίτρινο, χρυσαφί, πορτοκαλί, κοκκινωπό και ανοιχτό βυσσινί. Μου άρεσαν τόσο πολύ τα φοινικόδεντρα, τα ονειρεμένα πλοιάρια και ο ήρεμος ρυθμός της ζωής...

Παρ' όλη την ομορφιά που με περιτριγύριζε καθημερινά, οι απογευματινές μου βόλτες στην παραλία με γέμιζαν με συναισθήματα μοναξιάς και νοσταλγίας. Μου έλειπαν τα παιδιά μου και οι στενοί μου φίλοι. Μερικές φορές δεν το άντεχα και έκλαιγα ενώ προσευχόμουν για τη δύναμη να συνεχίσω και να μη νοιώθω απογοήτευση και μοναξιά.

Ενώ καθόμουν δίπλα στη θάλασσα, απορροφώντας τη θέα, ένοιωθα την

παρουσία του Ιησού. Μερικές φορές δεν ήξερα τι να Του πω. Μερικές φορές ένοιωθα τόσο στενοχωρημένη που δεν μπορούσα να ακούσω τι είχε να μου πει. Όμως ήταν σαν να καθόμουν δίπλα σε έναν πολύ καλό μου φίλο, όταν όλα έχουν ειπωθεί και απλά κάθεστε μαζί τους σιωπηλά ενώ σας αγγίζει η παρηγοριά απ' την παρουσία τους.

Τα πρωινά, πριν αρχίσει ο συρφετός της ημέρας, προσπαθούσα να ακούσω ένα σύντομο κήρυγμα ή κάποιο μήνυμα γεμάτο έμπνευση. Δεν ξέρω πώς θα είχα επιβιώσει χωρίς αυτές τις πρωινές στιγμές λατρείας, συν τις «συνεδριάσεις» μου με τον Ιησού αργά κάθε απόγευμα. Αυτές οι στιγμές ήταν αρκετά μοναδικές.

Όλα αυτά τα γράφω εδώ στο Σεράγεβο όπου βρίσκομαι για λίγο. Ο γιος μου με περνά κατά πολύ στο ύψος. Ετοιμάζει την κάμερα σ' ένα τρίποδο για μια φωτογραφία και τρέχει να σταθεί δίπλα μου. Κλικ, κι εγώ είμαι έτοιμη για το επόμενο κεφάλαιο της ζωής μου.

Η ΜΙΛΑ ΝΑΤΑΛΙΥΑ Α. ΓΟΒΟΥΡΚΗΑ ΚΑΝΕΙ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΝΕΩΝ. ■

ΑΠΟ ΤΗΝ LILIA POTTERS

» Βοηθώντας κάποιον άλλον

ΕΓΓΕΙΡΑ ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΚΑΘΙΣΜΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΤΗΝ ΑΠΟΓΕΙΩΣΗ. Η πλάτη μου πονούσε και τα πόδια μου είχαν μουδιάσει από τις πέντε ώρες ταξίδι με το αυτοκίνητο προς το αεροδρόμιο συν τις δύο ώρες από την πρώτη μου πτήση επιστροφής στη πατρίδα μου. Είχα άλλες πέντε ώρες ταξίδι και αυτό σε μια στριμωγμένη οικονομική θέση, κάτι όχι και τόσο εύκολο.

Ο νους μου πήγε στην κόρη μου που δεν ήταν ακόμα 18 χρονών και την οποία είχα πάει για να ζήσει με τον μεγαλύτερο αδελφό της για λίγο

καιρό. Σίγουρα θα μου έλλειπε! Ήταν η πρώτη της φορά μακριά απ' το σπίτι και η καρδιά μου πονούσε μια και δεν θα την είχα κοντά μου. Αυτό το συναίσθημα το είχα ξαναζήσει. Ήταν το πέμπτο απ' τα έξι παιδιά μας που άφηνε το σπίτι. Σκέφτηκα πως έπρεπε να το είχα συνηθίσει, όμως κάτι τέτοιο δεν συνέβαινε. Δάκρυα άρχισαν να κυλάνε απ' τα μάτια μου, όμως αποφάσισα να μην ενδώσω στα συναισθήματά μου.

Καθώς το αεροπλάνο ετοιμαζόταν να απογειωθεί, έκλεισα τα μάτια μου, έκανα μια προσευχή στον Ιησού

για ασφαλή πτήση και να προσέχει την κόρη μου και τα υπόλοιπα παιδιά μου. Τον ευχαρίστησα που είναι πάντα πιστός και το κάνει και με την απαλή Του φωνή σιγοπιθύρισε στην καρδιά μου πως όλα θα πάνε καλά με την κόρη μου, όπως και με τα υπόλοιπα τέσσερα μεγαλύτερα αδέρφια της που είχαν φύγει απ' το σπίτι πριν από καιρό.

Το αεροπλάνο απογειώθηκε, πήρε το ύψος που έπρεπε και τράβηξε την πορεία του.

Με γέμισε μια γαλήνη καθώς αναλογίστηκα τις διαβεβαιώσεις του Θεού

και θυμήθηκα πως Αυτός ποτέ δεν είχε πάψει να απαντά στις προσευχές μου για τα παιδιά μας. Τα δάκρυα μου από δάκρυα μελαγχολίας μετατράπηκαν σε δάκρυα ευγνωμοσύνης καθώς Τον ευχαριστούσα για τη δική Του πιστότητα και παρηγοριά.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, είδα μια κυρία με ένα μικρό κοριτσάκι γύρω στα τρία που είχαν καθίσει στα καθίσματα που ήταν δίπλα μου, τα οποία πριν ήταν άδεια κατά την απογείωση. Αν και ήλπιζα να υπάρχουν άδεια καθίσματα δίπλα μου ώστε να μπορώ να τεντωθώ λίγο, κατάλαβα ότι η αεροσυνοδός πιθανόν να ένοιωσε ότι η κυρία αυτή και η κορούλα της χρειαζόταν εκείνο το χώρο.

Παρακολουθούσα τη μητέρα που προσπαθούσε να ηρεμήσει την μικρή της κόρη, η οποία ήταν κουρασμένη και κλαψούριζε. Της προσέφερα το μαξιλάρι μου και μια επιπλέον κουβέρτα για να την χρησιμοποιήσει σαν προσκέφαλο. Γεμάτη ευγνωμοσύνη μου εξήγησε πως είχαν ταξιδέψει ήδη για οκτώ ώρες με μια άλλη πτήση. Σε λίγη ώρα το μικρό κοριτσάκι είχε κοιμηθεί, μισή στο κάθισμά της και μισή στα πόδια της μητέρας της.

Μας σέρβιραν το δείπνο, είπαμε λίγες κουβέντες και μετά από λίγο η αεροσυνοδός μάζεψε τους δίσκους και η κυρία δίπλα μου προσπάθησε να ξεκουραστεί λίγο. Λίγα λεπτά αργότερα, παρατήρησα ένα δάκρυ στο μάγουλό της και μετά άλλο ένα.

Προσπάθησε να τα σκουπίσει πριν τα δω εγώ, όμως γρήγορα αντιλήφθηκε ότι τα είχα δει και μου χαμογέλασε κάπως αθώα.

«Είσαι εντάξει;» την ρώτησα.

«Ναι, ναι» μου είπε. Όμως τα δάκρυα συνέχισαν.

«Υπάρχει κάτι που μπορώ να βοηθήσω;» της είπα, αγγίζοντάς την στον ώμο.

Μετά από μια γενναία προσπάθεια να συνέλθει κάπως, μου εξήγησε ότι μόλις είχε πάρει τον 16χρονο γιο της στις ΗΠΑ για να σπουδάσει. Είχε άλλα επτά παιδιά, όμως αυτός ήταν ο μεγαλύτερος και ήταν ο πρώτος που έφευγε απ' το σπίτι και ήδη είχε αρχίσει να της λείπει.

Την κοίταξα έκπληκτη. Να σου εγώ, να κάθομαι δίπλα σε μια γυναίκα που βίωνε ακριβώς τα ίδια συναισθήματα όπως κι εγώ λίγα λεπτά νωρίτερα, ενώ σκεπτόμουν για την κόρη μου.

Πήρα το χέρι της στα χέρια μου και της είπα ότι ένοιωθα τι περνούσε. Της εξήγησα για την κόρη μου και μοιράστηκα τις παρήγορες σκέψεις που είχε σιγοψιθυρίσει στην καρδιά μου ο Θεός λίγο πιο πριν. Με άκουγε προσεκτικά και χαμογέλασε μέσα απ' τα δάκρυά της, όταν της είπα ότι θα μπορούσαμε να προσευχηθούμε μαζί για τα παιδιά μας και μετά να εμπιστευτούμε τον Θεό να τα φροντίσει.

Μετά την προσγείωση, ευχαρίστησα τον Ιησού για την ασφαλή πτήση και για τον τρόπο που

μηχανεύεται τόσο τέλεια το κάθε τι. Πιστεύω πως Αυτός έφερε τα πράγματα έτσι, ώστε να καθίσουμε κοντά-κοντά και να μπορέσω να μεταφέρω τα λόγια Του και τις διαβεβαιώσεις Του και σε κάποιον άλλον. Αυτός ήθελε να παρηγορήσει και τις δύο μας.

H LILIA POTTERS ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ. ■

Ο Θεός δεν μας παρηγορεί για να μας παρηγορήσει μόνο, αλλά για να μπορούμε κι εμείς να παρηγορήσουμε τους άλλους.
— John Henry Jowett (1863–1923)

Ο Πατέρας των οικτιρμών και Θεός κάθε παρηγορίας ... αυτός που μας παρηγορεί σε κάθε μας θλίψη, για να μπορούμε κι εμείς να παρηγορούμε εκείνους που είναι σε κάθε μορφής θλίψη, με την παρηγοριά, με την οποία εμείς οι ίδιοι παρηγορούμαστε από τον Θεό. — Κορινθίους Β' 1:3–4

Γ' αυτό, παρηγορείτε ο ένας τον άλλον, και οικοδομείτε ο ένας τον άλλον. — Θεσσαλονικείς Α' 5:11

Το έλεος του Κυρίου είναι από τον αιώνα και μέχρι τον αιώνα, για εκείνους που Τον σέβονται.
— Ψαλμός 103:17

Μπορεί η γυναίκα να λησμονήσει το βρέφος της που θηλάζει, ώστε να μη ελεήσει το παιδί τής κοιλιάς της; Αλλά, κι αν αυτές λησμονήσουν, Εγώ όμως δεν θα σε λησμονήσω! — Ησαΐας 49:15

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΠΑΥΕΙ ΝΑ ΑΓΑΠΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ MARA HODLER

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΞΟΙΚΕΙΩΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΗ ΦΡΑΣΗ «Η αγάπη ποτέ δεν αποτυχαίνει».¹ Το εδάφιο αυτό έχει απεικονιστεί πάρα πολύ σε παιδικά Χριστιανικά βιβλία και έχει χρησιμοποιηθεί σε πάμπολλα τραγούδια, ιστορίες και ποιήματα και αυτό το γνώριζα από πολύ μικρή.

Όταν ήμουν πιο νέα, το εδάφιο αυτό το είχα εκλάβει να σημαίνει ότι η αγάπη ήταν πάντα τόσο δυνατή ώστε να παίρνει ό,τι θέλει. Η «αγάπη» ήταν το καλύτερο φύλλο της τράπουλας και μπορούσε πάντα να κερδίζει. Υποθέτω ότι η ιδέα μου για την αγάπη είχε έναν κάπως χειραγωγικό χαρακτήρα. Σκεπτόμουν ότι μπορούσε να ξεγελάσει, να πείσει, να αιτιολογήσει, ώστε να εκλάβει τα ποθητά αποτελέσματα.

Όσο σκέφτομαι το παρελθόν, μπορώ και βλέπω ότι εφαρμόζα αυτό το δικό μου νόημα της «αγάπης» με γενναίο τρόπο στις φίλιες μου. Σκεπτόμουν, «Η αγάπη ποτέ δεν αποτυχαίνει. Πιέζει μέχρι να πάρει τα αναγκαία αποτελέσματα». Σκεπτόμουν πως η αγάπη είχε την άδεια να χειραγωγεί, επειδή η δική μου «αγάπη» για τους φίλους μου επιζητούσε πάντα καλά αποτελέσματα.

Όπως φαντάζεστε, αυτό δεν με έκανε πάντα να είμαι καλή φίλη ή να θέλουν να με κάνουν φίλη. Προσπάθησα, πραγματικά προσπάθησα, όμως κατά κάποιο τρόπο, συχνά δεν τα πήγαινα καλά. Τα πήγαινα θαυμάσια με άτομα που δεν θα βρισκόταν γύρω μου για πολύ καιρό, συν το γεγονός ότι η οικογένειά μου έπρεπε να ταξιδεύει συνεχώς, κάτι το οποίο μου ταίριαζε. Αν και είχα πολλές σύντομες και στενές φίλιες, όμως δεν χρειαζόταν να καταπιαστώ με τις δυσκολίες που παρουσιάζονταν στις φίλιες με τους φίλους μου, μια και δεν θα είμαστε για πολύ καιρό μαζί.

Όταν πλησίαζα τα είκοσι, εγκατασταθήκαμε σε ένα μέρος για αρκετά χρόνια και ήταν τότε που είχα τις πρώτες μου εμπειρίες με τα σκαμπανεβάσματα που παρουσιάζονται στις στενές φίλιες. Μερικές φορές τα πράγματα πήγαιναν καλά και ήμουν συγχρονισμένη με τους φίλους μου, όμως άλλες φορές τα πράγματα δεν πήγαιναν και τόσο καλά. Ο ένας από μας θα δυσκολευόταν κάπου, θα έκανε κάτι που θα

1. Κορινθίους Α' 13:8
2. Ιωάννη Α' 4:8
3. www.just1thing.com

πλήγωνε τον άλλον, θα ανακάλυπτε κάποιο χόμπι ή θα έκανε μια νέα φίλια η οποία δεν θα συμπεριλάμβανε και τον άλλον.

Όταν γινόταν αυτό, πάντα προσπαθούσα να ξαναβρώ τρόπους ώστε να βάλω τα πράγματα στη θέση τους όπως πριν. Δεν έδινα τόση σημασία στο τι χρειαζόταν ή τι ήθελε ο φίλος μου επειδή το σκεπτικό μου ήταν για το πώς ένοιωθα εγώ ότι έπρεπε να είναι τα πράγματα.

Αυτό έφερε τα πάνω κάτω με μια απ' τις καλύτερες φίλες μου. Για κάποιο χρονικό διάστημα, αυτή κι εγώ χάσαμε την επαφή μας τόσο πολύ, που μου ήταν δύσκολο να πιστέψω ότι εγώ κι αυτή συνηθίζαμε να περνάμε τον ελεύθερο χρόνο μας μαζί κάνοντας ορειβασία ή με το να πίνουμε καφέ και να συζητάμε για ώρες ατελείωτες. Άρχισε να μου λείπει και ήθελα να γίνουν τα πράγματα όπως ήταν και πριν.

Μετά από πολλές βδομάδες δυσκολίας στην επικοινωνίας μας και χωρίς να καταλαβαίνουμε η μία την άλλη δεν μπόρεσα να το αντέξω και αποφάσισα τελικά να προσευχηθώ γι' αυτό. Το εδάφιο που μου υπενθύμισε ο Θεός ήταν «η αγάπη ποτέ δεν αποτυχαίνει». Ήμουν πιο απεγνωσμένη απ' ό,τι συνήθως και ένοιωθα ότι χρειαζόμουν κάτι πιο βαθύ και τότε ήταν που κατανόησα το νόημα του ότι η αγάπη δεν παύει να αγαπά. Η αγάπη δεν προσμένει κάποιο ιδιαίτερο αποτέλεσμα. Απλά συνεχίζει να αγαπά!

Αυτό ήταν το κλειδί που ξεκλείδωνε αυτά που αναφέρονταν στα προηγούμενα εδάφια στην Κορινθίους Α' 13. Η αγάπη «ανέχεται το καθετί» (δεν πειράζει αν έχεις θυμώσει μαζί μου), «πιστεύει το καθετί» (γνωρίζω ότι είσαι ένα εκπληκτικό άτομο), «ελπίζει στο καθετί» (ξέρω πως θα ήμαστε πάντα φίλες), «υπομένει το καθετί» (μπορώ να περιμένω μέχρι να θέλεις να ξαναγίνουμε φίλες). Η αγάπη δεν παύει να αγαπά.

Όταν άρχισα να βλέπω τη φίλη μου κατ' αυτό τον τρόπο, δεν ένοιωθα πια την επιτακτικότητα να προσπαθήσω εγώ να «διορθώσω» τα πράγματα. Αντιλήφθηκα ότι την αγαπούσα και την σεβόμουν αρκετά ώστε να έχω την υπομονή να συνεχίσω να την αγαπώ και να περιμένω ώσπου να νοιώσει κι αυτή έτοιμη να αποκαταστήσει τη φίλια μας, κάτι το οποίο και συνέβη πολύ σύντομα.

Παραδέχομαι όμως, πως ακόμα και τώρα που έχουν περάσει πάνω από δέκα χρόνια από τότε, συνεχίζω να έχω να μάθω πολλά για την αγάπη. Η Βίβλος μας λέει ότι «ο Θεός είναι αγάπη».² Αυτό από μόνο του κάνει ξεκάθαρο πως ποτέ δεν θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε πλήρως την αγάπη ή να έχουμε εμείς οι ίδιοι αρκετή αγάπη, τονίζει όμως το γεγονός ότι η αγάπη είναι πολύ δυνατή και αξίζει να προσπαθούμε να αγαπάμε. Όταν αγαπάμε, συμμετέχουμε στη φύση του Θεού.

Η αγάπη έχει πολλά διαφορετικά πρόσωπα. Μπορεί να σημαίνει ότι παίρνετε τη μητέρα σας για ψώνια, ότι απέχετε από το να ειρωνευτείτε τον φίλο σας, ότι δωρίζετε κάτι που σας αρέσει και ούτω καθεξής.

Στην προσπάθειά μου να αποσαφηνίσω αν κάνω κάτι από αγάπη ή όχι, έμαθα να ρωτώ απλά τον εαυτό μου, *Ποια είναι τα κίνητρά μου;* Αν αναζητώ κάποιο ιδιαίτερο αποτέλεσμα που συμφέρει εμένα ή αν πιέζω για ένα προκαθορισμένο αποτέλεσμα, συνήθως μπορώ και συμπεραίνω ότι έχω κάποιο απώτερο κίνητρο κατά νου.

Αφού βεβαιωθώ ότι έχω αφαιρέσει τα δικά μου εγωιστικά κίνητρα, τις δικαιολογίες και τις «καλές αιτίες», τότε μου απομένει μια επιλογή να κάνω, την επιλογή του να συνεχίσω να αγαπώ. Μερικές φορές αυτό ακούγεται πιο εύκολο απ' το να γίνει πράξη, όμως ανακάλυψα ότι αυτό μπορεί να γίνει με μια σειρά από απλές επιλογές αγάπης. Όταν προσπαθώ όσο μπορώ να το κάνω αυτό, ανακαλύπτω πως ο Θεός φροντίζει τα υπόλοιπα.

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΑΥΤΟ ΠΑΡΗΚΕ ΑΠΟ ΕΝΑ PODCAST ΣΤΟ JUST1THING,³
ΕΝΑΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΙΣΤΟΤΟΠΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ
ΤΩΝ ΝΕΩΝ. ■

ΤΟ ΤΡΑΙΝΑΚΙ ΤΟΥ ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΝΟΜΙΖΩ ΗΜΟΥΝ 14 ΧΡΟΝΩΝ ΟΤΑΝ ΠΗΓΑ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΟ ΡΟΛΕΡ ΚΟΣΤΕΡ. (Τραϊνάκι που ανεβokaτεβαίνει πάνω-κάτω σε ράγες.) *Μα γιατί το κάνω αυτό; θυμάμαι να σκέπτομαι, καθώς το τραϊνάκι σκαρφάλωνε την πρώτη του απότομη ανηφόρα και το αίμα είχε κατέβει στα πόδια μου και μετά ξεκινήσαμε εκείνη την απότομη και γρήγορη εναλλαγή από τις πάνω-κάτω διαδρομές χωρίς σταματημό και χωρίς δυνατότητα εξόδου. Η μόνη μου επιλογή ήταν να κρατηθώ γερά μέχρι να τελειώσει η όλη διαδρομή.*

Οι πρώτοι μήνες αφότου δέχθηκα τον Ιησού σαν Σωτήρα μου ήταν όπως αυτή η διαδρομή πάνω-κάτω με το τραϊνάκι στο λούνα παρκ. Υπήρχαν φορές που βρισκόμουν ψηλά και φορές που βρισκόμουν χαμηλά – πολύ χαμηλά! Μερικές φορές καθώς το μικρό μου «βαγονάκι» πήγαινε προς τα πάνω, σκεφτόμουν από μέσα μου, *Μα αυτό είναι πράγματι υπέροχο και γίνεται όλο και πιο υπέροχο, χαρά για πάντα!* Μετά έφθασα στην κορυφή, παρέμενα για λίγο εκεί και μετά έπεφτα με δύναμη στα βάθη της αμφιβολίας και της απογοήτευσης. Δεν είχα μάθει ακόμα ότι το να «βαδίζω δια πίστεως και όχι δια όψεως»¹ σήμαινε ότι εγώ έπρεπε να προσδέσω το βαγόνι μου στις αμετάβλητες υποσχέσεις του Θεού και όχι στα δικά μου εναλλασσόμενα συναισθήματα.

Στις ευτυχισμένες μου μέρες όταν βρισκόμουν «ψηλά» συμπεραίνα ότι μάλλον θα είχα κάνει κάτι σωστά. Ίσως να ήμουν εξαιρετικά ταπεινός ή να βάδιζα στο μονοπάτι που μου είχε ορίσει ο Θεός. Ό,τι και να ήταν, μου είχε δώσει ώθηση για να ξεπεράσω κάποιο αόρατο όριο και τώρα ήμουν καθοδόν προς κάποιο ανώτερο πνευματικό πλάνο, έχοντας αφήσει τα επίγεια ξοπίσω μου. Ένοιωθα λες και ήμουν στην κορυφή του κόσμου και αυτό με έκανε περήφανο. Είχα αναρριχηθεί στο δικό μου Όρος Έβερεστ!

Όμως απaráλλακτα κάθε φορά, μόλις ένοιωθα τόσο περήφανος για την υποτιθέμενη πνευματική μου πρόοδο και τις αποκαλύψεις μου, ερχόταν στη σκέψη μου το γνήσιο εγώ μου με τα δικά μου γνήσια προβλήματα. Τρομαγμένος ανακάλυπτα ότι δεν βρισκόμουν τόσο ψηλά όσο νόμιζα. Απλά είχα προσεγγίσει μια παροδική κορυφή – μια από τις πολλές στους μήνες αυτούς που βάσιζα την πνευματική μου ζωή στο πώς ένοιωθα εγώ ενώ πήγαινα πάνω-κάτω με το βαγόνι μου, με όλες τις αναποδιές και τα απρόσμενα αποτελέσματα.

Τελικά, καθώς κατέληγα αποκαμωμένος και με ελάχιστο ψυχικό σθένος, έμενα έκθαμβος από την ανακάλυψη ότι ο Θεός δεν είχε πάψει να με αγαπά! Σαν

1. Κορινθίους Β' 5:7
2. Ιωάννη Α' 4:8
3. Ησαΐας 55:1,3

ένας πατέ-
ρας, με έπαιρνε
στην αγκαλιά Του, δια-
βεβαιώνοντάς με ότι όλα θα
πήγαιναν καλά και θα πέραγα
εκείνο το αίσθημα της νατίας.

Χρειάστηκαν αρκετές τέτοιες διαδρο-
μές πριν μπορέσω να αντιληφθώ τελείως
ξεκάθαρα το πόσο ανιδιοτελής ήταν πραγμα-
τικά η αγάπη του Θεού. Ανεξάρτητα του πόσο
χαμηλά έπεφτα εγώ ή πόσο ψηλά ένοιωθα να βρι-
σκομαι, η αγάπη Του ήταν διαρκής. Όποτε βρισκόμουν
στον πάτο και προσευχόμουν σ' Αυτόν, ένα αίσθημα γαλή-
νης, ασφάλειας και αποδοχής με περιέβαλλε. Ήταν λες και
Αυτός με σήκωνε, με ξεσκόνιζε, μου έδινε ένα φιλάκι και με
τοποθετούσε ξανά πάνω στο σταθερό έδαφος του Λόγου Του
και μου υπεδείκνυε τη σωστή κατεύθυνση – πάντα με ένα στορ-
γικό χαμόγελο και κάποια λόγια ενθάρρυνσης. Το εδάφιο «Ο Θεός
είχε αγάπη»² είχε πάρει μια άλλη διάσταση.

Τελικά έμαθα πως όλες μου οι ανεπιτυχείς προσπάθειες να προ-
σεγγίσω κάποια δικά μου υψίπεδα πνευματικότητας το μόνο που
έκαναν ήταν να εμποδίζουν τον Θεό να κατευθύνει τη ζωή μου.
Μόλις το είδα αυτό, έπαψα να προσπαθώ τόσο σκληρά να γίνω κάτι
από μόνος μου και άρχισα να εμπιστεύομαι το ότι Αυτός είχε στην
πραγματικότητα τον έλεγχο και θα με βοηθούσε να γίνω αυτό που
ήθελε Αυτός να γίνω.

Χρειάστηκαν κάμποσα χρόνια ώστε να κατανοήσω τι σημαίνει
αληθινή πνευματικότητα και πως το να βρίσκομαι «εκεί ψηλά» δεν
ήταν αυτού καθεαυτού ο στόχος. Αληθινή ταπεινότητα σημαίνει
ότι εγώ δεν μπορώ να τα καταφέρω χωρίς τη βοήθεια του Θεού
στη ζωή μου και αληθινή θρησκεία είναι το να μεταδίδω την
αγάπη Του στους άλλους.

Τώρα, όποτε περνάω δίπλα από κάποιο λούνα-παρκ,
σταματάω και κάνω μια προσευχή για να ευχαριστήσω
τον Θεό για την αγάπη Του και την υπομονή Του και
για τον Λόγο Του που με πήρε απ' το τραινάκι των
συναισθημάτων και της αυτοδημιούργητης πνευ-
ματικότητας και με κρατά σταθερά στο σωστό
μονοπάτι – εκείνο το ευθύ και στενό μονο-
πάτι που οδηγεί σε μια επουράνια ζωή
μαζί Του, τόσο τώρα όσο και για
πάντα! ■

Ο Θεός δεν μας αγαπά επειδή είμαστε
καλοί ή επειδή εργαζόμαστε σκληρά
γι' Αυτόν. Μας αγαπά επειδή η αγάπη
είναι ουσιώδες στοιχείο του χαρακτήρα
Του και επειδή έτσι το θέλει Αυτός. Και
επιλέγει να στείλει μια πρόσκληση στον
καθένα μας: «Όλοι εσείς που διψάτε,
ελάτε στα νερά· και όσοι δεν έχετε
χρήματα, ελάτε, αγοράστε, και φάτε·
και ελάτε, αγοράστε κρασί και γάλα και
ας μην έχετε χρήματα! Θα σας δώσω
όλη την ατελείωτη αγάπη που σας
υποσχέθηκα».³ Μπορείτε να αποδεχθείτε
την πρόσκλησή Του αυτή τη στιγμή:

Αγαπημένε μου Ιησού, δέχομαι την
αγάπη Σου και την πρόσκλησή
Σου. Σε παρακαλώ έλα στη ζωή
μου και συγχώρεσέ με για τα
σφάλματα που έχω κάνει.
Βοήθησέ με να αγαπώ Εσένα
και τους άλλους. Αμήν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΜΠΑΤΑΡΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ WILLIAM B. McGRATH

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ ΚΙ ΕΓΩ ΕΙΧΑΜΕ ΠΑΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΥΡΕΘΟΥΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ ΣΤΙΣ ΗΠΑ.

Είχαμε νοικιάσει ένα αυτοκίνητο και κάναμε διάφορες δουλειές. Εγώ προσωπικά ήθελα να βρω ένα κατάστημα που επισκεύαζε ρολόγια όπου θα μπορούσα να αγοράσω μια καινούργια μπαταρία για το ρολόι χειρός που είχα. Στα δύο πρώτα εμπορικά κέντρα που πήγαμε, ρωτήσαμε, όμως κανένας δεν ήξερε να μας πει, πού υπήρχε ένα τέτοιο κατάστημα. Ψάξαμε στο Ίντερνετ χωρίς επιτυχία και κάπως απρόθυμα σταμάτησα να ψάχνω.

Καθώς οδηγούσαμε, η σύζυγός μου αναλογιζόταν τον συγγενή μας που είχε αποβιώσει και εγώ της είπα πως μου ήταν δύσκολο να φανταστώ πως μπορούσε ο Ιησούς να εμφανίζεται προσωπικά σε τόσους πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους και να τους συναντά όταν αυτοί έφθαναν στον ουρανό. Με τόσα πολλά δισεκατομμύρια ανθρώπους πάνω στη γη και με τόσους πολλούς να πεθαίνουν κάθε μέρα, πώς μπορεί ο Θεός και κρατά λογαριασμό

για τον καθένα μας και να συναντά τόσους πολλούς από εμάς προσωπικά όταν εμείς φθάνουμε στον ουρανό;

Μόλις είχα τελειώσει να της τα αναφέρω όλα αυτά, ομοιογώντας την κατά κάποιο τρόπο αρνητική μου απορία και κάπως αυθόρμητα σκέφτηκα να συνεχίσω να ψάχνω για ένα κατάστημα που θα είχε μικρές μπαταρίες. Έτσι της είπα, «Θα ρωτήσω για άλλη μια φορά» και βγήκα απ' τη λεωφόρο στρίβοντας δεξιά. Παραδόξως, το πρώτο πράγμα που είδα όταν μπήκαμε σε έναν μικρότερο δρόμο ήταν να δούμε ένα κατάστημα ακριβώς μπροστά μας με μια μεγάλη πινακίδα: Επισκευές Ρολογιών.

Η γυναίκα μου άρχισε να γελάει και μου είπε, «Βλέπεις; Μόλις πήρες την απάντησή σου απ' τον Θεό. Με αυτό τον τρόπο!»

Αυτή κατάλαβε τι μου έλεγε ο Θεός, με έναν αξιομνημόνευτο και επιγραμματικό τρόπο. *Όχι μόνο μπορώ να συναντώ τον καθένα σας προσωπικά όταν έρθει η ώρα σας να έρθετε εδώ, αλλά μπορώ να εκπληρώσω και τις*

πιο απλές σας ανάγκες, ακόμα και μια μικροσκοπική μπαταρία ρολογιού, με απρόβλεπτους τρόπους!

Έτσι μεσολάβησε ο Θεός εκείνη τη μέρα και απάντησε στην ερώτησή μου και τώρα βρισκόμασταν μέσα σε ένα μαγαζί γεμάτο ρολόγια όπου μας εξυπηρετούσε ένας ευχάριστος και δεξιότηχνης Βιετναμέζος κύριος. Είχε μπαταρίες σαν αυτήν που χρειαζόμουν και αφού έλεγξε το ρολόι μου, με διαβεβαίωσε ότι αν και το ρολόι μου ήταν παλιό, ήταν ακόμα σε καλή κατάσταση.

Μου υπενθύμισε την αρχή του Ψαλμού 139: «Κύριε, με δοκίμασες και με γνώρισες. Εσύ γνωρίζεις το κάθισμά μου και την έγερσή μου· καταλαβαίνεις τους λογισμούς μου από μακριά· διερευνάς το περπάτημά μου και το πλάνισμά μου».

Ο WILLIAM B. McGRATH ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΟ ΝΟΤΙΟ ΜΕΞΙΚΟ. ■

ΟΛΗ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΑΦΩΝΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ MARIE ALVERO

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ ΚΙ ΕΓΩ ΑΝΕΒΗΚΑΜΕ ΟΔΙΚΩΣ ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΠΑΪΚ, την ψηλότερη κορυφή στα Βραχώδη Όρη. Είναι γύρω στα 4.000 μέτρα πάνω απ' τη θάλασσα και εκεί απολαύσαμε τη συγκλονιστική θέα από τις λίμνες, τους βραχώδεις σχηματισμούς, τα δάση και τα τεράστια βουνά που υπήρχαν παντού. Το όλο θέαμα έχει καταγραφεί στη μνήμη όλης της οικογένειάς μας και το θυμόμαστε ξανά και ξανά.

Γνωρίζω πως υπάρχουν πολλοί τρόποι για να απολαύσεις τη φύση και να βιώσεις τη μεγαλοπρέπειά της. Κάποιος που αγαπά την άγρια ζωή ίσως να θαύμαζε τα ζώα που κατοικούν εκεί, ένας γεωλόγος θα εντυπωσιαζόταν από τις ιστορίες που λένε τα βουνά, κάποιος που τρελαίνεται να σκαρφαλώνει στην υψηλότερη κορυφή ή κάνει ακραία αθλήματα θα γοητευόταν, όμως αυτό που είδα εγώ εκεί, ήταν μια απέραντη έκφραση από τον Θεό.

Νοιώθω δέος όταν αντιλαμβάνομαι ότι ο Θεός δημιούργησε όλο αυτό το εκθαμβωτικό θέαμα, όχι λόγω της δικής μου αξίας, ούτε της συνολικής αξίας της ανθρωπότητας. Γνωρίζοντας την

έκπτωτη φύση μας, παρ' όλα αυτά δημιούργησε αυτό τον όμορφο κόσμο. Κατά κάποιο τρόπο συνέδεσε τους ανθρώπους με αυτή τη δημιουργία και επίσης τον έναν με τον άλλον. Μέσα από τη φύση, τα βουνά, τους ωκεανούς, τα δάση, τις ερήμους, τις πεδιάδες και τα νερά, παίρνουμε μια γεύση της φύσης Του: Υπομονετική, θεσπέσια, φοβερή και ζωοφόρα.

Και όχι μόνο αυτό, επειδή ο καθένας μπορεί να βιώσει τα θαύματά Του ανεξάρτητα απ' το πώς νοιώθει για τον Θεό. Η Βίβλος λέει ότι Αυτός αποστέλλει τη βροχή στους δίκαιους και τους άδικους, δείχνοντας την αγάπη Του για όλους εμάς σαν σύνολο. Η δημιουργία Του καταδεικνύει την επιθυμία Του να φροντίζει και να στηρίζει τον κόσμο και την πιστότητά Του προς εμάς ανεξάρτητα απ' τις πράξεις μας. Η δημιουργία και η φύση συνεχώς ανανεώνονται, προσφέροντας συνεχώς ελπίδα και υποσχηση ακόμα και όταν υπάρχει συμφορά και καταστροφή.

Νοιώθω μικρή, σαν μια απλή μουσική νότα σε αυτή τη φαντασμαγορική και μεγαλειώδη συμφωνία, όμως γνωρίζω επίσης ότι Αυτός με γνωρίζει

προσωπικά. Ελπίζω να έχετε και σεις την ευκαιρία να ανεβείτε κάπου ψηλά, ώστε η ψυχή σας να αναφωνήσει μαζί με την δική μου, Ω Θεέ μου, πόσο μεγαλοπρεπής είσαι Εσύ!

Η MARIE ALVERO ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ. ΣΗΜΕΡΑ ΖΕΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕΝΗ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΤΕΞΑΣ ΤΩΝ ΗΠΑ. ■

Είτε πρόκειται για ένα βότσαλο στην άκρη του ποταμιού ή για μια πανύψηλη βουνοκορφή, βλέπω το καθετί στον κόσμο γύρω μου σαν ένα έργο του Κυρίου. Όταν ζωγραφίζω, προσπαθώ να μεταφέρω την ομορφιά της δημιουργίας του Θεού στην τέχνη μου. ... Επειδή θεωρώ τη γαλήνη του Θεού, την ηρεμία και την ευχαρίστηση, προσπαθώ να αιχμαλωτίσω αυτά τα συναισθήματα πάνω στον καμβά που ζωγραφίζω. Το όραμα που έχω για τον Θεό καθορίζει το όραμά μου για τον κόσμο. — *Thomas Kinkade (1958–2012)*

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

ΚΑΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΗ

Ποτέ μην σκεφτείς ότι βρίσκομαι μακριά σου. Ποτέ μη σκεφτείς ότι Με έχεις κουράσει. Δεν σε κρίνω απ' τα πόσα έχεις καταφέρει εσύ ή απ' τις καλές πράξεις που κάνεις. Δεν σε συγκρίνω με άλλους. Βλέπω την καρδιά σου και την αγάπη που έχεις για Εμένα και τους άλλους. Αυτά είναι που έχουν σημασία για Μένα – όχι οι καλές σου πράξεις ή οι προσπάθειές σου για αυτοβελτίωση.

Σε παρακαλώ μη συγκρίνεις τον εαυτό σου με κάποιο κριτήριο που δεν έθεσα Εγώ για εσένα. Η αγάπη Μου δεν σεβρίζεται σε μερίδες σύμφωνα με τα πόσα σκέφτεσαι ότι προσφέρεις σε Εμένα ή κάνεις για Εμένα. Η αγάπη Μου είναι δωρεάν και άφθονη.

Σε αγάπησα απ' την αρχή και θα σε αγαπώ μέχρι το τέλος των ημερών σου και παραπέρα – για όλη την αιωνιότητα! Καθώς ζεις τη ζωή σου για Εμένα και βιώνεις την αγάπη Μου καθημερινά, θα δεις πόσο άπειρη είναι και πως προσφέρεται δωρεάν. Θέλω να την αποδεχθείς όπως είναι. Μην προσπαθείς καν να την κατανοήσεις, επειδή ξεπερνά τις σκέψεις σου και την ανθρώπινη νόηση. Απλά γνώριζε και αποδέξου ότι υπάρχει, ότι είναι ατελείωτη και μετά άσε την να σε αλλάξει, να σε διαπλάσει και να σε εμπνεύσει να την μοιραστείς και με άλλους επίσης.

